

ČESKÁ REPUBLIKA
ROZSUDEK
JMÉNEM REPUBLIKY

Městský soud v Praze rozhodl v senátě složeném z předsedy senátu JUDr. Slavomíra Nováka a soudkyň Mgr. Jany Jurečkové a Mgr. Andrey Veselé ve věci

žalobce

MTM Capital, s.r.o., IČ: 28508114,
se sídlem Kubelíkova 1224/42, Praha 3,
zastoupeného Mgr. Jaroslavou Siebeneicherovou
daňovou poradkyní se sídlem Na Rybníčku 387/6, Liberec,

proti

žalovanému

Odvolací finanční ředitelství,
se sídlem Masarykova 427/31, Brno,

v řízení o žalobě proti rozhodnutí žalovaného ze dne 9. 3. 2016, č. j. 10646/16/5300-21443-710979,

takto:

- I. Rozhodnutí žalovaného ze dne 9. 3. 2016, č. j. 10646/16/5300-21443-710979, a platební výměry vydané Finančním úřadem pro hlavní město Prahu dne 25. 8. 2014 č. j. 5219329/14/2003-24902-107339, č. j. 5212771/14/2003-24902-107 339, č. j.

Shodu s prvopisem potvrzuje J. V.

5213784/14/2003-24902-107 339, č. j. 5214003/14/2003-24902-107 339, se zrušují a věc se vrací žalovanému k dalšímu řízení.

- II. Žalovaný je povinen zaplatit žalobci náhradu nákladů řízení ve výši 13 200 Kč a to do 30 dnů od právní moci rozsudku k rukám zástupkyně žalobce.

Odůvodnění:

I. Základ sporu

1. V daňovém přiznání za zdaňovací období měsíce února 2013 vykázal žalobce nadměrný odpočet daně z přidané hodnoty ve výši 2 505 155,-Kč, za zdaňovací období měsíce března 2013 žalobce vykázal nadměrný odpočet dani z přidané hodnoty ve výši 5 426 764 Kč, za zdaňovací období měsíce dubna roku 2013 žalobce vykázal nadměrný odpočet ve výši 3 432 310 Kč a ve zdaňovacím období měsíce května roku 2013 nadměrný odpočet ve výši 468 476 Kč.
2. Finanční úřad pro hlavní město Prahu (dále jen „správce daně“) zahájil vůči žalobci postup k odstranění pochybností podle § 89 zákona č. 280/2009 Sb. daňový řád, ve znění účinném do 31. 12. 2013 (dále jen „daňový řád“).
3. Konkrétně byl zahájen postup k odstranění pochybností za zdaňovací období měsíce února roku 2013 výzvou č. j. 2572083/13/2003-24902-109100, za zdaňovací období měsíce března roku 2013 výzvou č. j. 3439239/13/2003-24902-109100 za zdaňovací období měsíce dubna roku 2013 výzvou č. j. 3439367/13/2003-24902-109100 a za zdaňovací období měsíce května roku 2013 výzvou č. j. 3946756/13/2003-24902-109100. Na základě postupu k odstranění pochybností správce daně dospěl k závěru, že prověřované obchodní transakce byly zasaženy podvodem na dani z přidané hodnoty.
4. Následně správce daně vydal platební výměr ze dne 25. 8. 2014, č. j. 5219329/14/2003-24902-107339, za zdaňovací období měsíce února 2013, kterým byl žalobci vyměřen nadměrný odpočet ve výši 421 529 Kč oproti nadměrnému odpočtu ve výši 2 505 155 Kč, které žalobce vykázal v daňovém přiznání dani z přidané hodnoty za předmětné zdaňovací období. Platební výměr ze dne 25. 8. 2014, č. j. 5212771/14/2003-24902-107 339, za zdaňovací období měsíce března roku 2013, jímž žalobci vyměřil nadměrný odpočet ve výši 297 332 Kč oproti nadměrnému odpočtu ve výši 5 426 764 Kč vykázanému žalobcem v daňovém přiznání dani z přidané hodnoty za předmětné zdaňovací období. Platebním výměrem na DPH ze dne 25. 8. 2014, č. j. 5213784/14/2003-24902-107 339, za zdaňovací období měsíce dubna roku 2013 žalobci vyměřil vlastní daňovou povinnost ve výši 156 331 Kč oproti nadměrnému odpočtu ve výši 3 432 310 Kč vykázanému žalobcem v daňovém přiznání k dani z přidané hodnoty za předmětné zdaňovací období. Platebním výměrem na daň z přidané hodnoty vydaným dne 25. 8. 2014, č. j. 5214003-/14/2003-24902-107 339, za zdaňovací období měsíce května roku 2013 byl žalobci vyměřen

Shodu s prvopisem potvrzuje J. V.

nadměrný odpočet ve výši 6 300 Kč oproti nadměrnému odpočtu ve výši 468 476 Kč vykázanému žalobcem v daňovém přiznání dani z přidané hodnoty za předmětné zdaňovací období.

5. Platební výměry byly žalobci doručeny dne 28. 8. 2014 a žalobce proti nim podal odvolání, o němž rozhodl žalovaný napadeným rozhodnutím tak, že podaná odvolání zamítl a rozhodnutí Finančního úřadu pro hlavní město Praha vydané dne 25. 8. 2014, tedy předmětné platební výměry potvrdil.

II.

Obsah žaloby a vyjádření žalovaného

6. Žalobce vytýká napadenému rozhodnutí, že správce daně a po něm žalovaný učinil závěr o neunesení důkazního břemene žalobcem z konání jiných subjektů, na které žalobce nemá vliv. Správce daně neshromáždil při svém, od stanoviska žalobce se odchylicím názoru, dostatek důkazních prostředků pro každý jednotlivý obchodní případ. Důkazní prostředky svědčící ve prospěch žalobce nezahrnul vyjma otázky existence zboží do svého hodnocení vůbec.
7. Správce daně šetření nevedl do okamžiku vystavení napadených platebních výměrů úplně a správně, uzavřel případ přes nesouhlas žalobce, který neúplnost namítal, nevypořádal se s argumenty žalobce, nepokračoval daňovou kontrolou, kdy by se skutečně pokusil důkazně a v zásadě proporcionality prokázat své tvrzení o tom, že žalobce je zapojen do daňového podvodu a neexistenci jeho dobré víry.
8. Žalobce uvedl, že je na správci daně, aby prokázal, že žalobce jako plátce daně vědět mohl a měl, že je součástí podvodu, toto žalovaný neučinil. Žalobce trval na tom, že svou dobrou víru osvědčil, správce daně neprokázal důkazně opak. Žalovaný tedy své důkazní břemeno neunesl.
9. Žalobce v podané žalobě vylíčil postup správce daně s tím, že základní daňové řízení zpracovali jiní pracovníci než vypracovatelé stanoviska pro Finanční úřad pro hlavní město Prahu, který odeslal vyjádření pro Odvolací finanční ředitelství.
10. Stanovisko pro odvolací orgán zpracoval jiný pracovník správce daně než úřední osoby provádějící šetření od výzvy k odstranění pochybností. Tato úřední osoba se účastnila ve věci dožádání osobně v Anglii, nicméně vyhodnocení této cesty ve spisu chybí. Stejně tak v hodnocení chybí původní závažná smyšlenka správce daně o pracovním poměru jednatele společnosti pana R. H. u společnosti Aircall International Limited. Podle názoru žalobce je zřejmé, že správce daně podložil svou prvotní úvahu rozměrem osob spřízněných, konkrétně opakovaně pana R. H. a po zjištění důkazní neudržitelnosti z důvodu neexistence personálního propojení mezi MTM Capital s.r.o. a Aircall International svou správní úvahu nezměnil, pouze hodnocení důkazu, na kterém důkazně počal vystavovat svou fikci, vynechal.
11. Správce daně posoudil činnost poddodavatelů jako účelově vytvořený řetězec, tuto skutečnost žalobci sdělil. Žalobce sám nedisponuje zjišťovacími možnostmi finanční správy a tedy až po takto sdělené informaci na tuto mohl svými opatřeními reagovat.
12. Jak dále uvedl, nesprávné je i uvážení žalovaného, že není obvyklé, aby neexistovala dohoda o reklamačních podmínkách. Reklamace je unijními a tuzemskými předpisy dána,

Shodu s prvopisem potvrzuje J. V.

reklamační proces je popsán u každého přístroje. Reklamační řízení také proběhlo, standardně jako u každého prodejce mobilních přístrojů. Praxe je taková, že se přístroje většinou nahrazují jiným. Ustálenou praxi osvědčuje právě realizace šetřených obchodních případů.

13. Není též správné hodnocení pojmu „příjemce“ společnosti Diera jako odběratele zboží. Jedná se pouze a jen o logistický sklad a vlastnictví ke zboží na společnost Diera nepřechází. Žalobce nikdy společnosti Diera nic neprodal.
14. Za nesmyslné a neprokázané označil žalobce tvrzení žalovaného, že obchodní model žalobce je založený výhradně na získání nadměrného odpočtu. Pravděpodobně většina podnikajících subjektů se v případě letitého sporu se správcem daně o vrácení daňovým subjektem zaplacené daně z přidané hodnoty dostane do potíží s tokem peněz. Nelze přisvědčit úvaze žalovaného, kdy dle jím akceptovaného názoru prvoinstančního správce daně má daňový subjekt pro tento případ disponovat dostatečnou finanční rezervou. Finanční rezerva umožnila žalobci podnikat až do konce roku 2013, tedy dalších 9 měsíců. Větší finanční rezervu v podnikání si asi představit nelze. Názor žalobce o prvoplánovém úmyslu podnikajícího subjektu čerpat fiskální výhodu prostřednictvím DPH je ukázkou neznalosti podnikatelského prostředí.
15. Správce daně z hlediska uplatnění nároku na odpočet pomíjí to, že tento musí splňovat následující podmínky - musí se jednat o existující přijaté plnění, plnění bylo uskutečněno jiným plátcem a plátce tato plnění použije v souvislosti se svou ekonomickou činností. Pokud správce daně tvrdí, že jediným cílem subjektu je získat nadměrný odpočet, měl by současně s tímto tvrzením být schopen osvědčit, že takové obchodní jednání postrádá jakýkoli ekonomický smysl.
16. Za nesprávné dále označil hodnocení souvislosti celé podnikatelské činnosti žalobce, vytkl správci daně, že vynechal důkaz v hodnocení proto, že je doklad vydán v lednu 2013, či jindy. Žalovaný pochybil, když posuzuje pouze měsíce únor, březen, duben a květen 2013, přičemž opomíjí okolnost, že podnikatelská činnost žalobce tyto období logicky přesahuje a s těmito obdobími souvisí.
17. S odkazem na obsah správní spisu žalobce konstatoval, že správce daně považoval jednání společnosti Estrellon, TRIPHINIC a GAZNATE za podvodné. Tyto subjekty měla dle názoru žalobce stíhat daňová povinnost a sankce. Správce daně neprokázal, že žalobce o tomto počínání těchto společností věděl či vědět reálně mohl. Aby komukoli chybějící daň doměřil, zvolil si správce daně libovůli v síti následných obchodníků společnost MTM Capital, nikoli jiný subjekt.
18. Jak dále uvedl, v souvisejícím šetření věci u jiného územního pracoviště dospěl správce daně u dodavatele Bpemax k opačnému závěru. Nárok na odpočet, jak vyplývá ze spisu žalovaného, neodepřel ani dalším přímým dodavatelům žalobce. Společnost 4Company disponovala potvrzením o bezdlužnosti ještě i dne 12. 10. 2015, lze předpokládat, že přes probíhající dožádání příslušného správce daně v nyní žalované věci neshledal místně příslušný správce daně důvod k odepření nároku na odpočet z dodání zboží společnosti 4Company, tedy u toho zboží, jež bylo prodáno žalobci, kde prvoinstanční správce daně žalobci nárok odepřel. Správce daně disponuje dle spisu informací o spojení společností 4Company a společností Estrellon, jejíž jednání považuje správce daně za podvodné. Žádné personální či majetkové spojení žalobce se společnostmi Estrellon, GAZNATE a Triphinic a

Shodu s prvopisem potvrzuje J. V.

⁴Company neexistuje a žalovaný jej ani neuvádí. Přesto správce daně postihuje zadržením odpočtu DPH žalobce.

19. Žalobce vytkl správci daně neprovedení navrhovaných svědeckých výpovědí. Tím, že výpovědi svědků nebyly připuštěny, došlo k omezení možnosti žalobce klást svědkům otázky tedy i osvětlit okolnosti obchodních případů a souvislostí důležitých pro správné hodnocení důkazů.
20. Za nepravdivé označil žalobce tvrzení žalovaného, že nevyužil v zákonné lhůtě svého práva k podání návrhu na pokračování v dokazování. Nesouhlas se závěrem v úředním záznamu o průběhu postupu o odstranění pochybností vyjádřil zástupce žalobce okamžitě, tedy v patnáctidenní lhůtě, ihned jako součást protokolárního projednání dne 29. 7. 2014. Zástupce žalobce požádal dne 1. 8. 2014, tedy 12 dní před koncem lhůty, z důvodu již dlouhodobě zaplaceného pobytu v zahraničí o prodloužení lhůty k doplňujícímu vyjádření o 20 dní. Tedy i při případném zamítnutí prodloužení termínu správcem daně by zbývalo žalobci oněch 12 dní ode dne doručení zamítnutí žádosti. Dne 18. 8. 2014 podal žalobce doplňující vyjádření včetně návrhu na pokračování v dokazování daňovou kontrolou pro neúplnost dokazovacího procesu. Dne 15. 8. 2014 vydal správce daně rozhodnutí o zastavení řízení, které bylo doručeno žalobci dne 18. 8. 2014.
21. Návrh žalobce na pokračování v dokazování odeslaný 18. 8. 2014 přijal správce daně 21. 8. 2014 v 21.00, přičemž vydal již 22. 8. 2014 platební výměry. Žalobce má za to, že lze sotva předpokládat, že se tímto podáním stihl řádně zabývat a k vydání čtyř dodatečných platebních výměrů na daň z přidané hodnoty došlo téměř současně s posouzením návrhu na pokračování v dokazování.
22. Ze spisu správce daně vyplynulo, že ve své snaze vytvořit konstrukci svědčící populárnímu tématu řetězce a snaze doměřit daň komukoli, správce daně zcela rezignoval na svou povinnost prokázat hmotně-právně své tvrzení o údajné vědomosti daňového subjektu na údajném řetězovém obchodu. Správce daně došel dokonce až k smyšlení zaměstnaneckého poměru pana H. u společnosti Aircall International Limited, čímž argumentuje ve své důkazní nouzi ve svém doplnění stanoviska k odvolání směřovanému žalovanému.
23. Z korespondence mezi územním pracovištěm a žalovaným Odvolacím ředitelstvím spatřuje žalobce nejen porušení zásady dvojinstančnosti, ale též předčasnost stanoviska odvolacího orgánu k průběhu šetření a předčasného vydání platebních výměrů na daň z přidané hodnoty, jak vyplývá z žádosti o doplnění spisového materiálu č. j.: 21153/15/5300-21443-706986- návodná citace OFŘ: Podstatou odvolacího řízení je odmítnutí nároku na odpočet daně z nákupu zboží – mobilních telefonů značek Apple a Samsung, a odůvodněním, že uvedené transakce jsou součástí podvodu na DPH, o kterém daňový subjekt mohl vědět – ve smyslu judikatury Soudního dvora Evropské unie (dále „SDEU“), dříve Evropského soudního dvora (dále „ESD“). Toto návodné sdělení odvolacího orgánu považuje žalobce nejen za porušení dvojinstančnosti a smyslu daňového řízení, ale i za mylné ve své právní podstatě.
24. Žalobce nesouhlasil s tvrzením žalovaného, že nepřijal žádná opatření k eliminaci rizika zapojení do podvodu na DPH. Žalobce obchodoval se spolehlivými plátcí DPH, bezhotovostně, nahlížel do jemu dostupných registrů, podniká od roku 2008, nejen s mobilními přístroji. Vedl evidenci identifikačních kódů telefonních přístrojů, které byly nakupovány, měl tímto jistotu, že nedochází v něm ovlivnitelném prodejním toku k opětovnému prodeji přístroje. Je nutno v této souvislosti zmínit, že žalobce dokládal svou

Shodu s prvopisem potvrzuje J. V.

evidenci IMEI. Kontrola kódů IMEI zaručuje, že žádný z přístrojů neprojde opakovaně obchodem žalobce.

26. Všichni dodavatelé i odběratelé žalobce jsou existujícími kontaktními subjekty, jak vyplývá i ze spisu.
27. Na rizikovost komodity upozornila daňová správa až v červnu roku 2013.
28. Webové stránky dodavatelů v roce 2013 nebyly nikterak povinnou či vyžadovanou součástí veřejné informace. Žalobce podniká od roku 2008 a nemá webové stránky.
29. Dodavatelé žalobce byli z dostupného zdroje prověřeni. Nebyli nespolehlivými plátcí, živnostenská oprávnění odpovídají obchodní potřebě. Závěrky nezveřejňovalo v roce 2013 mnoho společností, absenci zveřejnění závěrek v roce 2013 nešlo jako neobvyklou posoudit, i mnoho státních organizací nemělo zveřejněno.
30. Správce daně též vynechal ve své úvaze skutečnost, že žalobce prodával zboží i v tuzemsku, generoval zisk a prostředky k podnikání, nejen v měsících únor až květen roku 2013. Žalobce je obchodníkem od roku 2008, nejen s mobilními telefony. Skutečnost, že žalobce dluží dodavateli, je následkem objemu obchodu, jistě existuje mnoho subjektů, pro které je odepření nároku na odpočet daně po delší dobu likvidační, teprve v roce 2016 správce daně část odpočtu žalobci zaslal, po třech letech.
31. Písemné smlouvy žalobce neuzavíral, nikterak nezákonně ani neobvykle si v tomto na základě aktuální poptávky a rychlého reagování na ni nepočínal. Obsah smlouvy by kopíroval objednávku, žalobce odebíral v minulých obdobích v milionových obrazech například od společnosti DATART, která není nováčkem na trhu a též s žalobcem obchodovala bez písemné smlouvy. Nelze vytrhnout z kontextu pouze měsíce únor až květen 2013 a vynechat v posouzení souvislostí celou podnikatelskou činnost žalobce. Argument potřeby smluv s regulací práv a povinností stran není ničím podložen, není porovnán s realitou trhu, který je praktikován systémem poptávka – nabídka – objednávka – platba – dodávka v krátkém časovém období.
32. Velmi krátké termíny splatnosti jsou proto běžné, nikoli neobvyklé, což ostatně osvědčuje jejich bezproblémová realizace. Odvolací orgán se v bodě 54, 74 rozhodnutí nevyrovnal s žalobcovým zdůvodněním absence smluv, které správce daně postrádal.
33. Na peněžní toky se správce daně nikdy nedotázal, tedy je podle názoru žalobce zcestný i tento bod „přijetí rozumných opatření“, žalovaný nepožadoval v tomto směru žádnou informaci, tedy ji ani nemohl vyhodnotit a naprosto nepravdivé a neprokázané je tvrzení žalovaného, že žalobce založil své podnikání (založen roku 2008) na nárokování nadměrných odpočtů. Žalobce dosahoval zisku z podnikání, hospodářský výsledek řádně zdanil a daň odvedl do státního rozpočtu.
34. Daňový subjekt evidoval IMEI kódy, potřebu zdůvodnil a správci daně předkládal, souvislost je tedy zřejmá.
35. Jak dále uvedl, razítko není povinnou součástí dokladu, směrodatné a důležité jsou náležitosti daňového dokladu dle § 26 až 35a zákona o dani z přidané hodnoty a tyto podmínky doklady od společnosti Bpemax splňovaly, takto byly oprávněně posuzovány.

Shodu s prvopisem potvrzuje J. V.

36. Hodnocení dobré víry žalovaným ukazuje, dle názoru žalobce, neznalost obchodního života a praxe, na základě nereálné teoretické úvahy vyslovené v bodě 62 napadeného rozhodnutí je postaveno zamítnutí odvolání žalobce. Není podložený závěr žalovaného v bodě 63 rozhodnutí, že absence opatření uvedených v bodě 62 rozhodnutí hatí žalobci nárok na odpočet daně.
37. Žalobce se dále podrobně zabýval judikaturou Soudního dvora Evropské unie a Nejvyššího správního soudu. Odkázal zejména na rozhodnutí C-590/13 Idexx Laboratorie Italia ze dne 11. 12. 2014 a dále též C-183/14 Salomie a Otean z 9. 7. 2015, zejména jeho body 56 až 63, body 32,35 a 36 rozsudku SDEU ze dne 22. 10. 2015 C-277/14 PPUH Stehcamp a rozsudky č. j. 10 Afs 88/2014-31, a 1 Afs 58/2012-46.
38. Žalobce poukázal na zásadu daňové neutrality, která vyžaduje, aby odpočet DPH na vstupu byl přiznán, jestliže jsou splněny hmotněprávní požadavky - k tomu poukázal na bod 41 rozsudku SDEU ve věci C-590/13 Idexx Laboratories, Italia, i když osoby povinné k dani nevyhověly určitým formálním požadavkům - (rozsudek SDEU ve věci C-183/14, Salomie a Oltean). Překážkou přiznání nároku na odpočet daně tedy není např. to, že dodavatel zdanitelného plnění, který naplnil hmotněprávní podmínky pro status plátce daně, byl v době jeho uskutečnění jako plátce daně formálně zaregistrován - rozsudek SDEU ve věci C-183/14, Salomie a Oltean, bod 60,
39. V rozporu se směrnicí je postup, kdy správce daně odmítne přiznat nárok na odpočet jen proto, že se osoba povinná k dani neujistila, že vystavitel faktury na zboží, na které je uplatňován nárok na odpočet daně, byl v postavení osoby povinné k dani, která měla k dispozici dotčené zboží a byla schopna toto zboží dodat, a že splnil své povinnosti ohledně podání přiznání a úhrady DPH, ačkoli jinak hmotněprávní a formální podmínky stanovené směrnicí pro uplatnění nároku byly splněny a osoba povinná k dani nemá žádné indicie odůvodňující podezření, že na straně uvedeného vystavitele došlo k nesrovnalostem nebo podvodu - rozsudek SDEU ve věci C-80/11, Mahagében a Dávid, nárok na odpočet nelze odmítnout ani tehdy, jestliže dodavatel plnění nebyl registrován k DPH, nepodával přiznání, nebyl držitelem příslušného oprávnění k dodávání předmětného zboží, jako své sídlo uváděl nemovitost v havarijním stavu a v době vedení daňového řízení byl navíc i nekontaktní, pakliže se navíc správci daně ani nepodaří prokázat, že subjekt nebyl v dobré víře - rozsudek SDEU ve věci C-277/14, PPUH Stehcamp.
40. K dobré víře ve vztahu k daňovému řízení žalobce uvedl, že žádný právní předpis nezakládá odpovědnost za podvod na DPH spáchaný jinou osobou. Pokud žalovaný zpochybňuje dobrou víru, musí prokázat nedbalost plátce - fakticky nedbalou nevědomost. Jinak nelze odmítnout nárok na odpočet tomu, kdo v dobré víře získá nějaké zboží, přičemž o podvodu nevěděl a ani vědět nemohl - rozsudek č. j. 9 Afs 18/2010-227. K otázkám spojeným s dobrou vírou se dále vyjádřil Nejvyšší správní soud v rozsudku č. j. 1 As 94/2011-102, kde mj. konstatoval, že pod pojmem dobrá víra je v tomto případě nutno chápat objektivně posuzované vědomí jedince o souladu jednání s právem.
41. Žalobce konstatoval, že správce daně nepracoval v rámci své správní úvahy s dosud poslední aktuální judikaturou SDEU, zcela pominul judikaturní praxi vyzdviženou žalobcem ve všech jeho podáních, nebyl schopen uvést konkrétní skutková zjištění s oporou ze svého spisu a jejich právní hodnocení vedoucí k závěru, že přijatá zdanitelná plnění nebyla žalobcem použita v rámci jeho ekonomické činnosti plátce a nebyl ani

schopen prokázat, že by daňový subjekt nebyl v dobré víře se všemi z toho plynoucími důsledky.

42. Žalobce pokládá za sporné, nakolik se v rámci svých konstrukcí žalovaný vyrovnal s tzv. čtyřstupňovým testem (viz Axel Kittel a Recolta Recycling C-439/04 a C-440/04), tj. jak se vypořádal v kontextu s dříve uvedeným s otázkami, zda existuje v daném případě daňová ztráta, dále zda je dána příčinná souvislost mezi správcem daně tvrzeným podvodným jednáním a vzniklou daňovou ztrátou (pakliže vznikla), jaký je vztah mezi podvodným jednáním a obchodní transakcí, na jejímž základě je odpočet uplatňován a v poslední řadě i otázku vědomosti subjektu o podvodném jednání jeho dodavatele. Je-li možno na všechny z položených otázek v rámci tohoto testu odpovědět kladně, teprve pak je možno v souladu s judikaturou SDEU odmítnout nárok na odpočet. Žalobce má v kontextu s výše uvedeným za to, že v daném případě však tyto podmínky v souladu s čtyřstupňovým testem splněny nejsou. To bez ohledu na to, že správce daně způsobem, kterým vedl toto řízení, vytvořil řetěz nepřímých důkazů, které jsou stíženy účelovostí a nepůsobí tak, že by se vzájemně podporovaly, popř. doplňovaly, již s ohledem na dříve namítané vady při dokazování.
43. Žalovaný s podanou žalobou nesouhlasil a navrhl její zamítnutí.
44. K námitkám, které byly namítány již i v rámci odvolacího řízení, žalovaný odkázal na odůvodnění žalobou napadeného rozhodnutí. Z rozsudku Soudního dvora Evropské unie ve spojených věcech C-439/04 a C-440/04 *Axel Kittel a Recolta Recycling* ze dne 06. 07. 2006 (dále jen „Kittel“) vyplývá nutnost zkoumat existenci daňového podvodu a v případě jeho zjištění je k odepření nároku na odpočet daně nutno prokázat, že o tomto podvodu osoba povinná k dani (žalobce) věděla nebo vedet mohla a měla. Za takových podmínek lze poté osobu povinnou k dani činit odpovědnou za zapojení se do obchodní transakce zasažené daňovým podvodem. Důkazní břemeno ohledně prokázání účasti daňového subjektu na daňovém podvodu sice leží na správci daně, nicméně toto důkazní břemeno se přenáší zpět na daňový subjekt na základě tzv. vědomostního testu. Žalovaný zjistil okolnosti svědčící o existenci daňového podvodu a provedl vědomostní test, podle něhož vzhledem k objektivním okolnostem a nepřijetí rozumných opatření žalobce prokazatelně mohl a měl vědět, že předmětné obchody jsou zatíženy podvodným jednáním a bylo tedy na žalobci, aby přijal taková opatření, která jeho účast na tomto podvodném jednání vyloučí a prokáží tak jeho dobrou víru. Žalovaný tak splnil povinnost uloženou mu v ust. § 92 odst. 5 písm. c) daňového řádu, neboť zhodnotil veškeré okolnosti předmětných plnění, jakož i veškeré důkazní prostředky uplatněné žalobcem, na základě čehož dospěl k výše uvedenému závěru.
45. Pokud daňový subjekt nepřijme vůbec žádná opatření nebo přijme pouze taková opatření, která svou povahou nejsou schopna reálně předejít a zabránit účasti daňového subjektu na podvodu na DPH, popř. tato opatření nejsou ze strany daňového subjektu bezvýhradně a prokazatelně dodržována, lze považovat s přihlédnutím k objektivním okolnostem za prokázané, že daňový subjekt věděl nebo měl vědět, že se svým nákupem účastní plnění, které je součástí podvodu na DPH. Pro účely Směrnice Rady č. 2006/112/ES ze dne 28. 11. 2006, o společném systému DPH musí být daňový subjekt v takové situaci považován za osobu účastnící se tohoto podvodu, a to bez ohledu na to, zda má z následného prodeje zboží (služby) prospěch, či nikoli. V daném případě totiž osoba povinná k dani pomáhá pachatelům podvodu a stává se jejich spolupachatelem (viz body 55 až 59 věc Kittel).

46. Žalovaný připouští, že žalobce nedisponuje, jak sám uvádí, „zjišťovacími možnostmi finanční

správy“, aby mohl zjistit, že jsou předmětné obchody zatížené podvodným jednáním, to ovšem neznamená, že žalobce nemá určité možnosti, resp. rozumná opatření, jak nežádoucímu zapojení do podvodného řetězce zabránit. Žalovaný se o těchto rozumných opatřeních zmínil v žalobou napadeném rozhodnutí (viz bod [62] a násl. tohoto rozhodnutí). Žalovaný setrval v přesvědčení, že v daném případě z existence prokazatelných objektivních skutečností vyplývá, že žalobce nepřijal dostatečná opatření, která po něm mohou být rozumně vyžadována k ověření, zda plnění, která provádí, jej nepovedou k účasti na daňovém podvodu.

47. Žalovaný v kontextu s předmětným případem vyslovil nedostatečné přijetí rozumných opatření, tudíž má nadále za to, že žalobce nepřijal žádná opatření k eliminaci rizika zapojení do podvodu na DPH. K námitce žalobce, ve které vyslovuje názor, že žalovaný pochybil, když posuzuje pouze měsíce únor, březen, duben a květen roku 2013, žalovaný obecně uvedl, že z pozice odvolacího orgánu vždy posuzuje důkazy, které utvářejí skutečnosti relevantní pro předmětná období, tj. období platebních výměru napadených odvoláním.
48. Co se týče žalobcem deklarovaného vynechání důkazu v hodnocení z důvodu, že je doklad vydán v lednu 2013, žalovaný uvedl, že mu není zřejmé, o jaký doklad by se mělo jednat, tudíž nemůže ani nikterak reagovat na údajné vynechání důkazu v hodnocení.
49. K argumentům žalobce ohledně záručních a reklamačních podmínek, žalovaný obecně uvedl, že žalobcem nebyla doložena žádná písemná dohoda o reklamačních podmínkách, tj. jak postupovat v případě poškozeného nebo vadného zboží, a sankční podmínky pro případ, že odběratel bude v prodlení s platbami, nedojde k odběru zboží nebo dojde k odstoupení od smlouvy apod. V podrobnostech odkázal na odůvodnění napadeného rozhodnutí.
50. Žalovaný dále poukázal na skutečnost, že žalobce v některých případech garantoval cenu i s pojištěním (například faktury, na nichž je jako odběratel uvedena společnost AIRCOLL, kde žalobce uváděl dodací doložku CIF - Cost, Insurance and Freight), přesto si u svého dopravce neověřoval, zda tento disponuje pojištěním, čímž se vystavoval riziku. Sjednaná cena v případě dodací doložky CIF zahrnuje dopravné a pojištění do sjednaného místa.
51. Za problémové subjekty žalovaný nepovažuje pouze obchodní společnosti Estrellon, Triphonic property s.r.o. a GAZNATE s.r.o., ale všechny subjekty, které se zapojili do předmětného podvodného řetězce. Žalovaný uvedl, že povinností daňových orgánů není prokázat, jakým způsobem a konkrétně kterým z dodavatelů v řetězci byl spáchán podvod, ale v daňovém řízení musí být postaveno najisto, v jakých skutkových okolnostech daňový podvod spočíval (viz rozsudky NSS č. j. 9 Afs 111/2009-274 ze dne 21. 04. 2010 a č. j. 1 Afs 37/2012-50 ze dne 10. 10. 2012).
52. K dalším žalobním námitkám žalovaný uvedl, že obchodní podmínky a okolnosti obchodních transakcí (objektivní kritéria a další) nelze hodnotit izolovaně, ale je třeba je hodnotit komplexně jako celek. Uvedená zjištění přitom tvoří dílčí indicie, které ač samy o sobě nejsou nezákonné, ve svém souhrnu tvoří logický a ucelený soubor vzájemně se doplňujících a na sebe navazujících důkazů, které spolehlivě prokazují skutečnost, že žalobce o podvodu na DPH věděl nebo vědět mohl. K námitce žalobce, že jedině

personální propojení lze shledat mezi bratry M. a T. S., žalovaný uvedl, že vzhledem ke skutečnostem zjištěným v rámci řetězce, je zřejmé, že personální propojení subjektu v předmětném řetězci není správními orgány shledáno výlučně v souvislosti s bratry S.achokovými, jak uvádí žalobce.

III. Obsah správního spisu a posouzení žaloby

53. Městský soud v Praze (dále též jen jako „městský soud“, nebo jen „soud“) na základě žaloby, v rozsahu žalobních bodů, kterými je vázán (§ 75 odst. 2 s. ř. s.), přezkoumal napadená rozhodnutí, včetně řízení, která jejich vydání předcházela. Při přezkoumání rozhodnutí soud vycházel ze skutkového a právního stavu, který tu byl v době rozhodování správního orgánu (§ 75 odst. 1 s. ř. s.) a dospěl k závěru, že žaloba je důvodná.
54. Jak se podává ze správního spisu, správce daně vydal odvoláním napadené platební výměry v rámci postupu k odstranění pochybností.

55. Podle § 89 odst. 1 daňového řádu, *má-li správce daně konkrétní pochybnosti o správnosti, průkaznosti nebo úplnosti podaného řádného daňového tvrzení nebo dodatečného daňového tvrzení a dalších písemností předložených daňovým subjektem nebo o pravdivosti údajů v nich uvedených, vyzve daňový subjekt k odstranění těchto pochybností.*

56. Podle 90 odst. 1), 2) a 3) daňového řádu, *1) o průběhu postupu k odstranění pochybností sepíše správce daně podle povahy odpovědi protokol nebo úřední záznam, ve kterém uvede vyjádření nebo důkazní prostředky, na jejichž základě považuje pochybnosti za zcela nebo zčásti odstraněné, a případné důvody přetrvávajících pochybností.*

Nedošlo-li k odstranění pochybností a výše daně nebyla prokázána dostatečně věrohodně, sdělí správce daně daňovému subjektu výsledek postupu k odstranění pochybností. Daňový subjekt je oprávněn do 15 dnů ode dne, kdy byl seznámen s dosavadním výsledkem postupu k odstranění pochybností, podat návrh na pokračování v dokazování spolu s návrhem na provedení dalších důkazních prostředků.

Pokud správce daně shledá důvody k pokračování v dokazování, zahájí v rozsahu těchto důvodů daňovou kontrolu. Neshledá-li správce daně důvody k pokračování v dokazování, vydá do 15 dnů ode dne, kdy daňový subjekt podal návrh na pokračování v dokazování, rozhodnutí o stanovení daně.

57. „Pokud správce daně neshledá důvody k pokračování v dokazování, vydá bez dalšího rozhodnutí o stanovení daně. Tento postup bude namíste tehdy, kdy správce daně dospěje k závěru, že na základě dosavadních výsledků lze daň dostatečně spolehlivě stanovit, a důvody, proč nebylo pokračováno v dokazování, uvede v odůvodnění rozhodnutí. Správce v mezidobí nemusí daňový subjekt informovat o tom, že neshledává důvody pro pokračování dokazování, a odpovědí na podaný návrh je tak vydání rozhodnutí o stanovení daně.“ [§ 89-90 Postup k odstranění pochybností. In: BAXA, Josef, Ondřej DRÁB, Lenka KANIOVÁ, Petr LAVICKÝ, Alena SCHILLEROVÁ, Karel ŠIMEK a Marie ŽIŠKOVÁ. Daňový řád: Komentář [Systém ASPI]. Wolters Kluwer [cit. 2020-4-22]. ASPI_ID KO280_2009CZ. Dostupné v Systému ASPI. ISSN: 2336-517X.]

58. Podle rozsudku Nejvyššího správního soudu ze dne 25. 6. 2014, č. j. 1 Aps 20/2013-61, *„postup k odstranění pochybností (§ 89 a násl. zákona č. 280/2009 Sb., daňového řádu) je procesním prostředkem k neprodlenému a bezprostřednímu zjištění či ověření řádného splnění*

daňových povinností daňovým subjektem, který je prioritním nositelem břemene tvrzení a tomu odpovídajícímu břemene důkazního. Legislativní koncepce daňové kontroly a postupu k odstranění pochybností nedává správci daně ničím neomezenou možnost vybírat, který postup při správě daní v konkrétním případě zvolí, a jak dlouho a v jaké intenzitě v něm bude pokračovat. Postup k odstranění pochybností nesmí být volně zaměřován s daňovou kontrolou.

59. *Výše vymezená legislativní koncepce postupu k odstranění pochybností nedává správci daně ničím neomezenou možnost vybírat, který postup při správě daní v konkrétním případě zvolí, a jak dlouho a v jaké intenzitě v něm bude pokračovat. Postup k odstranění pochybností správce daně využívá pouze v případech, kde je jeho použití přiléhavé, a to zejména pokud nejde o časově náročné nebo o rozsáhlé odstraňování pochybností. Ačkoliv postup stěžovatele v konkrétní věci sloužil k odstranění pochybností o vnitřně komplikované a průkazně složité věci, jeho téměř dvouletý postup a množství procesních úkonů tam uskutečněných se vymykalo institutu postupu k odstranění pochybností. Zdejší soud tedy stěžovateli vytýká, že v momentě, kdy poznal, že se proces začal svým rozsahem vymykat postupu k odstranění pochybností, tento postup neukončil a nepřешel do daňové kontroly. (...) Jinými slovy, neodstranila-li žalobkyně pochybnosti o výši své daňové povinnosti již po první výzvě k jejich odstranění a viděl-li stěžovatel, že ve věci bude třeba obsáhlejšího šetření, měl tento postup protokolem uzavřít a zahájit podle § 90 odst. 3 daňového řádu daňovou kontrolu.“*
60. Napadené rozhodnutí ani jemu předcházející platební výměry nemohou obstát.
61. *Správce daně pochybil již vydáním výzvy k odstranění pochybností. Podle již citované komentářové literatury: „Zvolí-li správce daně k vyjasnění sporných a nejasných skutečností postup k odstranění pochybností, je povinen své pochybnosti konkretizovat ve výzvě, kterou podle odst. 1 doručí daňovému subjektu. Obsah výzvy musí být podle odst. 2 formulován tak, aby umožnil daňovému subjektu konkrétní a určitou odpověď, resp. dodání požadovaných důkazních prostředků. Ve výzvě proto musí být pochybnosti vymezeny tak, aby měl daňový subjekt možnost se k nim vyjádřit (mohl doplnit neúplné údaje, vysvětlit nejasnosti, nepravdivé údaje opravit, a prokázat pravdivost zbývajících údajů). Nepostačí tedy pouhé tvrzení, že tu jsou pochybnosti.“*
62. *Jak uvádí Nejvyšší správní soud v rozsudku ze dne 16. 12. 2015, č. j. 2 Afs 32/2015 – 41,; „Nejvyšší správní soud se smyslem a právní povahou postupu k odstranění pochybností zabýval např. v rozsudcích ze dne 10. 10. 2012, č. j. 1 Ans 10/2012 - 52, publ. pod č. 2729/2013 Sb. NSS, ze dne 25. 6. 2014, č. j. 1 Aps 20/2013 - 61, či ze dne 10. 9. 2014, č. j. 1 Afs 107/2014 - 31, publ. pod č. 3175/2015 Sb. NSS), v nichž konstatoval, že postup k odstranění pochybností je specifickým procesním institutem, který správce daně používá, pokud má pochybnosti ohledně návrhu daňového subjektu na stanovení daně. Na rozdíl od obecné vyhledávací činnosti, místního šetření nebo daňové kontroly slouží jen a pouze k objasnění konkrétních pochybností, jež brání řádnému stanovení daně. Postup k odstranění pochybností je nepochybně procesním prostředkem k neprodlenému a bezprostřednímu zjištění či ověření řádného splnění daňových povinností daňovým subjektem, který je prioritním nositelem břemene tvrzení a tomu odpovídajícího důkazního břemene. Legislativní úprava postupu k odstranění pochybností tak vytýčuje mantinely jeho vlastního použití.“*
63. *Obsahové náležitosti výzvy vydané podle § 89 daňového řádu, zejména co se týče konkrétnosti pochybností, je proto třeba posoudit v souladu s usnesením rozšířeného senátu Nejvyššího správního soudu ze dne 8. 7. 2008, č. j. 9 Afs 110/2007 - 102, byť se jeho závěry původně vztahovaly k vytýkácímu řízení. V tomto judikátu rozšířený senát*

zdůraznil, že existence konkrétních pochybností je nezbytnou podmínkou pro zahájení vytykácího řízení. Pokud správce daně přesně určitelné pochybnosti nemá, podmínky pro zahájení vytykácího řízení nejsou dány.

64. Výzva k odstranění pochybností za jednotlivá zdaňovací období požadované náležitosti nesplňuje. Správce daně vyjádřil pochybnosti, zda k vykázaným plněním skutečně došlo a zda nárok na odpočet daně u přijatých zdanitelných plnění byl uplatněn v souladu s § 72 a násl. zákona č. 235/2004 Sb., o dani z přidané hodnoty a zda uskutečněná plnění mimo tuzemsko s nárokem na odpočet byla přiznána v souladu s § 64 a násl. zákona o DPH. Ve výzvě chybí konkretizace zdanitelných plnění, ohledně kterých pochybnosti vznikly. Vznik těchto blíže nespecifikovaných pochybností správce daně odůvodnil tím, že žalobce nemá provozovnu a jeho sídlo je na virtuální adrese. V tomto ohledu lze označit důvody pochybností za dostatečně konkrétní, nicméně z obsahu citované výzvy vyplývá, že správce daně nehodlal odstranit konkrétní pochybnost jednoduchým úkonem („*Správce daně jej využívá ke zjištění, zda je tvrzení daňového subjektu podloženo důkazy, jestliže vzniknou pochybnosti o správnosti, průkaznosti, úplnosti nebo pravdivosti daňového tvrzení. V případě, že vzniknou takovéto pochybnosti, správce daně se rozhoduje, zda ověří schopnost daňového subjektu své tvrzení prokázat pomocí institutu místního šetření, při kterém dojde např. k ohledání několika faktur, nově provozovaného skladu atp., nebo zda jsou pochybnosti takového rozsahu, že by mělo dojít k zahájení daňové kontroly, anebo zda postačí, pokud daňový subjekt potřebné listiny s případným vysvětlením doručí správci daně. V případě, že se správce daně domnívá, že není potřeba provádět kapacitně náročnou daňovou kontrolu a pro odstranění vzniklých pochybností postačí jen poskytnutí důležitých důkazních prostředků subjektem daně, vyzve jej v tomto duchu.*“ In: BAXA, Josef, Ondřej DRÁB, Lenka KANIOVÁ, Petr LAVICKÝ, Alena SCHILLEROVÁ, Karel ŠIMEK a Marie ŽIŠKOVÁ. Daňový řád: Komentář [Systém ASPI]. Wolters Kluwer [cit. 2020-4-22]. ASPI_ID KO280_2009CZ. Dostupné v Systému ASPI. ISSN: 2336-517X.) Z obsahu výzvy je zřejmé, že správce daně hodlal prověřit správnost a pravdivost daňového tvrzení žalobce za rozhodné období v plném rozsahu. Již z toho je zřejmé, že měla být zahájena daňová kontrola a správce daně si toho měl být vědom.
65. Žalobce napadl vydané platební výměry odvoláním. Žalovaný uložil správci daně doplnit dokazování a to sdělením č. j. 21153115 /5300 -21443-706986.
66. Žalovaný uložil správci daně, aby v rámci odvolacího řízení doplnil chybějící daňové doklady (zejména faktury přijaté, faktury vydané a jejich podklady, CMR, dodací listy za březen až květen 2013, jako podklady pro vyměření daně) a následně vyhodnotil, zda žalobce unesl důkazní břemeno k prokázání nároku na odpočet daně na vstupu či podmínky pro osvobození od daně na výstupu. Vydefinoval a odůvodnil na základě jakých skutečností a **důkazů u jednotlivých obchodních případů dospěl k závěru unesení či neunesení důkazního břemene žalobcem. Doplnil podklady, na základě kterých bude zjištěn faktický průběh obchodních případů (sjednání, realizace) - místní šetření, výpověď jednatele, svědecké výpovědi osob oprávněných jednat či činit další úkony (jednatelé, ředitelé, řidiči).** Dále doplnil podklady, které osvědčí tvrzení správce daně o tom, že na počátku řetězce stojí účastníci transakce (Triphonic a GAZNATE) kteří neodvedli státnímu rozpočtu daň - tzn. označit daný řetězec či řetězce na podkladě analýzy vstupních a výstupních faktur u všech dodavatelských článků řetězce či na základě dalších důkazů (svědecké výpovědi, ověření bankovních toků), vydefinoval na základě jakých skutečností a důkazů je prokazujících k tomuto zjištění správce daně u jednotlivých obchodních

případů dospěl. Doplnil podklady, které osvědčí tvrzení správce daně o tom, že daňový subjekt lze považovat za osobu účastnící se podvodu - nově definoval objektivní okolnosti, které svědčí o nestandardních postupech či jednání či dalších podezřelých okolnostech, o kterých žalobce, buď s ohledem na personální propojenost či jiné okolnosti, mohl vědět, nebo se jich sám dopustil.

67. Žalovaný konstatoval, že ačkoli správce daně nese důkazní břemeno prokázání vědomé účasti na spáchaném podvodu na DPH, své povinnosti nedostál; pro splnění uvedené povinnosti je podle závěrů žalovaného nezbytné, aby správce daně objasnil druh obchodu a okolnosti, které jej provázejí, získal přehled o faktické realizaci předmětného obchodu, skutečnosti zjištěné, na základě vyhodnocení faktické realizace obchodu s ohledem na všechna specifika daného obchodu v návaznosti na tvrzení daňového subjektu.
68. Z uvedeného je zřejmé, že platební výměry byly vydány na základě zcela nedostatečně zjištěného skutkového stavu.
69. V daňovém odvolacím řízení je důsledně uplatňován princip apelační, který nedává odvolacímu orgánu možnost zrušit rozhodnutí a vrátit věc správci daně prvního stupně k novému rozhodnutí. Náprava vad rozhodnutí i vad řízení, jež vydání daňového rozhodnutí předcházela, tak musí proběhnout v rámci odvolacího řízení. (viz § 116 odst. 1 daňového řádu). Žalovaný nepochybil, pokud správci daně uložil ve smyslu § 115 odst. 1 daňového řádu doplnit dokazování, podstatnou vadou však je, že tak nebylo učiněno v rámci daňové kontroly.
70. Jak soud již shora blíže vysvětlil, postup k odstranění pochybností je specifickým institutem daňového řádu sloužícím k nápravě konkrétního pochybení, vyjasnění nejasnosti, či zdůvodnění jednotlivého postupu daňového subjektu. Nemůže však nahrazovat daňovou kontrolu, neboť s ní jsou spojena jiná procesní práva daňového subjektu. Zejména má městský soud na mysli právo daňového subjektu seznámit se s výsledky daňové kontroly.
71. Nejen městský soud, ale i sám žalovaný uznal, že rozsah doplnění skutkových zjištění, který uložil správci daně je značný, ani tato skutečnost jej však nevedla k pokynu, aby správce daně daňovou kontrolu zahájil, ačkoli tato povinnost výslovně vyplývá z § 90 odst. 3 daňového řádu.
72. Jak se podává z obsahu správního spisu a odůvodnění napadeného rozhodnutí, ve věci existence podvodného řetězce dospěl odvolací orgán k závěru, že byl účelově vytvořen řetězec společností, v rámci kterého mělo být zboží přepravováno, aniž by byla odvedena dan na výstupu u prvních zjištěných tuzemských článků řetězce. Žalobce označil za poslední tuzemský článek, který zboží následně prodával stále stejným odběratelům v jiném členském státě EU.
73. Pod body 33 až 49 napadeného rozhodnutí se žalovaný podrobně zabýval charakterem společností, které označil za zapojené do podvodného řetězce a tokem peněžních prostředků mezi nimi. Jednalo se o společnosti se sídlem v České republice, Anglii a na Slovensku.
74. V napadeném rozhodnutí žalovaný konstatuje, že zjištění zapojení do podvodného jednání se odvíjí od zjištěného skutkového stavu a souvisejících skutečností, ne od toho, zda probíhá postup k odstranění pochybností či daňová kontrola. Vyslovený závěr nelze v projednávané věci akceptovat. Jak již městský soud v Praze objasnil, postup k odstranění

pochybností správce daně využívá pouze v případech, kde je jeho použití přiléhavé, a to zejména pokud nejde o časově náročné nebo o rozsáhlé odstraňování pochybností. V daném případě správce daně v prvotní fázi řízení, i v rámci zjišťování skutečností po podání odvolání vedl rozsáhlé dokazování, časově i věcně dalece přesahující rámec postupu k odstranění pochybností.

IV.

Závěr a rozhodnutí o nákladech řízení

75. Městský soud v Praze aniž by se zabýval dalšími žalobními námitkami, zrušil jak napadené rozhodnutí, tak i jemu předcházející vydané platební výměry, neboť klíčová žalobní námitka – vada řízení spočívající v nezahájení daňové kontroly je důvodná. Důkazy opatřené správcem daně, nebyly zajištěny způsobem souladným s daňovým řádem a nemohou proto sloužit jako podklady ke skutkovým zjištěním, o něž se opírají, jak vydané platební výměry, tak i napadené rozhodnutí. Městský soud v Praze proto podle § 78 odst. 1 a odst. 3 soudního řádu správního zrušil napadené rozhodnutí i rozhodnutí jemu předcházející, věc vrátil žalovanému k dalšímu řízení s tím, že na žalovaném nyní bude, aby v souladu s daňovým řádem zahájil se žalobcem daňovou kontrolu a podle jejích výsledků ve věci znovu rozhodl.
76. O nákladech řízení rozhodl soud podle § 60 odst. 1 s.ř.s. ve věci úspěšnému žalobci přiznal právo na náhradu nákladů řízení, které představují zaplacený soudní poplatek 3 000 Kč, odměnu za právní zastoupení podle vyhlášky č. 177/1996 Sb., o odměnách advokátů a náhradách advokátů za poskytování právních služeb (advokátní tarif), (dále jen „vyhláška“). Podle § 9 odst. 4 písm. d) vyhlášky z tarifní hodnoty 50 000 Kč, činí výše odměny 3 100 Kč. Žalobci byla přiznána náhrada za tři úkony právní služby a to převzetí věci (§ 11 odst. 1 písm. a) vyhlášky), písemné podání ve věci (§ 11 odst. 1 písm. d) vyhlášky) a účast při ústním jednání (§ 11 odst. 1 písm. g) vyhlášky), dále 3 x náhrada paušálních výdajů podle § 13 odst. 4 vyhlášky 300 Kč a 21 % DPH.

Poučení:

Proti tomuto rozhodnutí lze podat kasační stížnost ve lhůtě dvou týdnů ode dne jeho doručení. Kasační stížnost se podává ve dvou (více) vyhotoveních u Nejvyššího správního soudu, se sídlem Moravské náměstí 6, Brno. O kasační stížnosti rozhoduje Nejvyšší správní soud.

Lhůta pro podání kasační stížnosti končí uplynutím dne, který se svým označením shoduje se dnem, který určil počátek lhůty (den doručení rozhodnutí). Připadne-li poslední den lhůty na sobotu, neděli nebo svátek, je posledním dnem lhůty nejbližší následující pracovní den. Zmeškání lhůty k podání kasační stížnosti nelze prominout.

Kasační stížnost lze podat pouze z důvodů uvedených v § 103 odst. 1 s. ř. s. a kromě obecných náležitostí podání musí obsahovat označení rozhodnutí, proti němuž směřuje, v jakém rozsahu a z jakých důvodů jej stěžovatel napadá, a údaj o tom, kdy mu bylo rozhodnutí doručeno.

V řízení o kasační stížnosti musí být stěžovatel zastoupen advokátem; to neplatí, má-li stěžovatel, jeho zaměstnanec nebo člen, který za něj jedná nebo jej zastupuje,

Shodu s prvopisem potvrzuje J. V.

vysokoškolské právnické vzdělání, které je podle zvláštních zákonů vyžadováno pro výkon advokacie.

Soudní poplatek za kasační stížnost vybírá Nejvyšší správní soud. Variabilní symbol pro zaplacení soudního poplatku na účet Nejvyššího správního soudu lze získat na jeho internetových stránkách: www.nssoud.cz.

Praha 16. září 2020

JUDr. Slavomír Novák v.r.
předseda senátu

Shodu s prvopisem potvrzuje J. V.